

פרק 1 – חטופה

הנסיעה ברכבת היתה מזעזעת. בספטמבר 1939 היה גל חום, אבל רשות הרכבות סגרה ונעלה את כל החלונות כדי שאף אחד מהילדים שנדחסו לרכבת לא ייפול ממנה. היו שם כמה מאות ילדים, וכמעט כולם צרחו כשראו פרה. כל הילדים פונו מלונדון, כדי להרחיק אותם מההפצצות, ולרובם לא היה מושג מאיפה מגיע חלב. כל ילד נשא קופסה חומה מרובעת ובה מסכת גז. לכולם היו תוויות שעליהן נרשמו השמות והכתובות שלהם, והקטנים ביותר (שבכו ועשו במכנסיים לעתים די קרובות) ענדו את התוויות קשורות בסרט על צווארם.

וויאן היתה אחת הילדות הגדולות שם, והתווית שלה היתה קשורה לסל הרשת שאמא שלה מצאה כדי שתיקח בו את החפצים שלא הסכימו להיכנס למזוודה שלה. משום כך וויאן לא העזה לעזוב את סל הרשת. כששם המשפחה שלך הוא הנפוץ מכולם – סמית – את חייבת להקפיד ולוודא שכולם יודעים בדיוק איזו סמית את. וויאן כתבה בקפידה את שמה וכתובתה של הדודנית מרטי על גב התווית על מנת להוכיח שהיא לא כמו רוב הילדים: אותה לא שולחים סתם מחוץ לעיר כדי שכל אחד שיסכים לקבל אותה ייקח אותה

לבינתו. הדודנית מרטי הבטיחה, אחרי התמהמהות ארוכה, לאסוף את וויאן מתחנת הרכבת ולארח אותה אצלה בבית עד שסכנת ההפצצות תחלוף. אבל וויאן מעולם עוד לא פגשה את הדודנית מרטי, והיא פחדה מאוד שהן תפספסנה זו את זו, איכשהו. ולכן היא אחזה בכוח בסל הרשת עד שהידיות שלו נרטבו מרוב זיעה והדוגמה הקלועה חרצה סימנים אדומים בכפות ידיה.

חצי מהילדים לא הפסיקו לזוז לרגע. לפעמים הקרון שבו ישבה וויאן התמלא ילדים קטנים במכנסיים קצרים אפורים, שרגליהם הרזות עטו גרביים אפורים עבים וראשיהם, כל אחד מהם בכובע בית ספר אפור, נראו גדולים מדי על צוואריהם הרזים והחשופים. לפעמים המון ילדות קטנות בשמלות ארוכות מדי הצטופפו ונכנסו מהמעבר. כולן צרחו. בכל קבוצת ילדים חדשה תמיד היו כשלוש תוויות עם השם "סמית". וויאן ישבה במקומה ודאגה. מה אם הדודנית מרטי תאסוף איזו סמית לא נכונה? או תחכה לרכבת הלא-נכונה? או שהיא עצמה תטעה בזיהוי של הדודנית מרטי, או שיאמץ אותה מישהו שיחשוב שאין לה לאן ללכת? היא פחדה שמא תצא בתחנה הלא-נכונה, או תגלה שהרכבת לקחה אותה צפונה לסקוטלנד במקום מערבה לכפר. או שמא היא תגיע למקום הנכון, אבל הדודנית מרטי לא תהיה שם.

אמא ארזה לה כריכים בסל הרשת, אבל לא נראה שלמישהו מהמפונים האחרים יש אוכל. וויאן לא רצתה להיות היחידה שאוכלת, והיו יותר מדי ילדים, היא לא יכולה לכבד את כולם. היא גם לא העזה להסיר את המעיל והכובע עם סמל בית הספר שלה מפחד שילכו לאיבוד. רצפת הרכבת התכסתה עד מהרה בשלל מעילים וכובעים אבודים – וגם כמה תוויות שם – ואפילו מסכת גז אבודה, מעוכה. אז וויאן רק ישבה

והזיעה ודאגה. כשהרכבת התנשפה ונכנסה סוף-סוף לתחנה, צפופה, לוהטת, מתקוטטת, צורחת, בוכה וצוחקת, השמש כבר החלה לשקוע. עד אז ויויאן הספיקה לחשוב על כל פרט ופרט שיכול להשתבש איכשהו, למעט הפרט שבסופו של דבר השתבש.

שם התחנה כוסה בצבע כדי לבלבל את האויב, אבל סבלים פתחו את הדלתות, הכניסו משבי אוויר קר וצעקו בקולות כפריים עמוקים, "כולם לצאת! זו התחנה הסופית!" הצרחות פסקו. הילדים היו המומים לגלות שהם ממש הגיעו למקום חדש. תחילה היססו, ואז דרכו זה על עקביו של זה ומיהרו לרדת מהרכבת.

ויויאן ירדה בין האחרונים. המזוודה שלה נתקעה בחבלי מדף המטען, והיא נאלצה לטפס על המושב כדי להוריד אותה. כשמסכת הגז שלה מכה בה מכות זוויתיות מבלבלות וידיה מלאות במזוודה ובסל הרשת, היא כמעט נפלה אל הרציף ונעצרה, רועדת, באוויר הקר. הכול היה זר ומוזר. מעבר לבנייני התחנה היא ראתה שדות צהובים. לרוח היה ריח של גללי פרות ומוץ.

בקצה הרחוק של הרציף התקהלו מבוגרים רבים בשורה ארוכה ומבולגנת. הסבלים וכמה אנשים שעל זרועותיהם היו סרטים שסימנו אותם כבעלי תפקידים רשמיים ניסו לסדר את הילדים בשורה לפנייהם ולחלק אותם לבתי אומנה. ויויאן שמעה צעקות: "גברת מילר, את יכולה לקחת שניים. אחד בשבילך, מר פרקר. אה, אתם אח ואחות? מר פרקר, אתה יכול לקחת שניים?"

עדיף שלא אתערבב בכל זה, חשבה ויויאן. כך תימנע לפחות אחת הטעויות האפשריות. היא השתתה באמצע הרציף וקיוותה שהדודנית מרטי תזהה אותה. אבל אף אחד

מהקהל הממתין לא הביט בכיוונה. "אני לא מוכנה לקחת את כל המלוכלכים!" אמרה מישהי, ונראה שדבריה העסיקו את כולם. "תנו לי שניים נקיים ואני אקח עוד שניים מלוכלכים, סך הכול ארבעה. אחרת אני הולכת."

וויאן התחילה לחשוד שהדאגה שלה שמא הדודנית מרטי לא תחכה לה ברציף היא הדאגה שתתברר כנכונה. היא הידקה את שפתיה כדי לא לבכות - או לא לבכות עדיין. יד נשלחה סביב וויאן ונטלה את התווית שעל סל הרשת. "אה!" אמר מישהו. "וויאן סמית!"

וויאן הסתובבה במהירות. היא מצאה את עצמה עומדת מול נער שחום-עור ויהיר למראה שהרכיב משקפיים. הוא היה יותר גבוה ממנה ומבוגר מספיק כדי ללבוש מכנסיים ארוכים, כך שהוא מבוגר ממנה לפחות בשנה. הוא חייך אליה, ועפעפי עיניו התקמטו בצורה משונה מתחת למשקפיים. "וויאן סמית," אמר, "את אולי לא יודעת זאת, אבל אני דודנך האבודה."

נו, חשבה וויאן, מתברר שמרטי הוא דווקא שם של בן. "אתה בטוח?" אמרה. "הדודן מרטי?"

"לא, אני ג'ונתן ווקר," אמר הנער. "ג'ונתן לי ווקר." הנימה שבה הדגיש את ה"לי" הבהירה שהוא גאה בשם הזה מאוד, משום מה. אבל וויאן ידעה שיש משהו מוזר בנער, משהו לא לגמרי כשורה שלא הצליחה לשים עליו את האצבע, והיא היתה מודאגת מכדי להקדיש מחשבה לשם שלו. "זאת טעות!" אמרה בבהילות. "הייתי אמורה לפגוש את הדודנית מרטי!"

"הדודנית מרטי מחכה בחוץ," אמר ג'ונתן לי ווקר בקול מרגיע. "תני לי לקחת לך את הסל." הוא הושיט את ידו. וויאן הרחיקה ממנו במשיכה את סל הרשת, אז הוא הרים

את המזוודה שלה מהרציף וחצה את התחנה בצעד נמרץ כשהמזוודה בידו.

ויויאן מיהרה אחריו, כשמסכת הגז שלה מכה בגבה, כדי להציל את המזוודה שלה. הוא התקדם בצעדים ארוכים היישר אל חדר ההמתנה ופתח את הדלת. "לאן אתה הולך?" התנשפה ויויאן.

"קיצור דרך, ויִאָס יקירתי," אמר, והחזיק את הדלת פתוחה בחיוך מרגיע.

"תן לי את המזוודה שלי!" אמרה ויויאן וניסתה לתפוס אותה. עכשיו היא כבר היתה בטוחה שהוא שודד. אבל ברגע שעברה בדלת, ג'ונתן לי ווקר החל לדהור ברעש על פני רצפת העץ החשופה בחדר הקטן לעבר הקיר האחורי הריק. "תחזיר אותנו, סם!" הוא צעק, והחדר הידהד. ויויאן החליטה שהוא משוגע וניסתה לתפוס שוב את המזוודה שלה. ופתאום הכול הפך להיות כסוף.

"איפה אנחנו?" אמרה ויויאן. הם הצטופפו יחד בתוך חלל צר וכסוף, דומה לתא טלפון חלק במיוחד. ויויאן הסתובבה נואשות בניסיון לצאת ממנו ופגעה בחתיכה שכנראה היתה הטלפון והפילה אותה מהקיר. ג'ונתן הסתחרר במהירות הבזק והחזיר בטריקה את החתיכה למקומה. ויויאן הרגישה שמסכת הגז שלה נתקעת בו וקיוותה שזה כואב לו. לא היה מאחוריה דבר, רק קיר כסוף.

המשטח הכסוף החלק שמול ג'ונתן נע הצידה. ילד קטן עם שיער די ארוך וכמעט אדום הציץ אליהם בחשש. כשראה את ויויאן פניו נרגעו והתפשט עליהן חיוך פראי עם שתי שיניים גדולות. "הבאת אותה!" אמר, ואז שלף מאוזנו השמאלית משהו שאולי היה אוזנייה. החפץ לא היה גדול בהרבה מגרגיר אפונה, אבל כבל כסוף חיבר אותו לצדו של התא הכסוף, כך

שווייאן שיערה שכנראה זאת בכל זאת אוזנייה. "זה עובד,"
אמר, וגילגל את הכבל לתוך כף יד שמנמנה למדי. "שמעתי
אותך בקלות."

"והבאתי אותה, סם!" ענה ג'ונתן בצהלת ניצחון ויצא
מהתא הכסוף. "זייתי אותה והבאתי אותה, שלפתי אותה
ממש מתחת לאף שלהם!"

"נהדר!" ענה הילד הקטן. לווייאן אמר, "ועכשיו נענה
אותך עד שתגלי לנו את כל מה שאנחנו רוצים לדעת!"

ווייאן עמדה בתא, חיבקה אליה את סל הרשת ובהתה בו
במבט שבין סלידה לתדהמה. סם היה ילד מהסוג שאמא שלה
כינתה "פרוע" - מאלה שמדברים בקול חזק מדי ונועלים
נעליים כבדות ששרוכיהן תמיד פרומים. עיניה ירדו אל נעליו
- איזה נעליים! - מעטפות לבנות נפוחות עם נקודות אדומות.
ואכן, אחד השרוכים האדומים-לבנים של הנעליים המשונות
הללו השתרך על רצפת השיש. מעל הנעליים, נראה שסם
לובש פיג'מה. זה היה ההסבר היחיד שעלה על דעתה של
ווייאן לבגד הגוף הרפוי שפס אדום אחד עבר בו מהכתף
הימנית לקרסול השמאלי. האדום מאוד לא הלם את צבע
שערו, לדעתה של ווייאן, והיא מעולם לא ראתה ילד שזקוק
יותר לתספורת.

"אמרתי לך, סם," אמר ג'ונתן והשליך את המזוודה של
ווייאן על שולחן נמוך שראתה במעורפל מאחורי סם, "לא
כדאי ללכת על עינויים. סביר להניח שהיא יודעת מספיק כדי
לענות אותנו. ננסה קודם בדרכי נועם. בבקשה, וי-אס, צאי
מהתא ובואי שבי עד שאוריד את התחפושת הזאת."

ווייאן העיפה מבט נוסף בקיר האחורי החלק והמבריק
של התא. לא נראה שיש יציאה דרכו, אז בלית ברירה היא
פסעה קדימה. סם, שנסוג ממנה, נראה טיפ־טיפה מפוחד,

עובדה שקצת עודדה אותה, עד שדלת התא החליקה ונסגרה מאחוריה ברחש שקט וחסמה את רוב האור בחדר שמעבר לה. היה נדמה לה שלילה בחוץ, תחושה שכנראה תרמה לחשד שלה שסם מסתובב בפיג'מה.

מעט האור שבחדר בקע מפנס רחוב שהאיר דרך חלון בעל צורה משונה, אבל היה בו די כדי שוויויאן תראה שהיא נמצאת במעין משרד אולטרה־מודרני. בקצה אחד של החדר עמד שולחן כתיבה ענקי בצורת קשת, מוקף כל מיני דברים שהזכירו לווייאן מרכזיית טלפונים. אבל משום מה השולחן לא היה עשוי פלדה או כרום, כפי שהיתה מצפה משולחן כתיבה מודרני, אלא מעץ מגולף יפהפה שנראה ישן מאוד ועל שטח פניו ריצדו השתקפויות רכות באור הכחלחל החיוור. ווייאן הביטה בו בספקנות והתיישרה בכיסא בעל צורה משונה, סמוך לתא. היא כמעט זינקה שוב על רגליה כשהכיסא נע סביבה והתאים את עצמו לצורתה.

ואז ג'ונתן התחיל להתפשט במרץ, ממש למולה. ווייאן ירבה נוקשה בכיסא חובק הגוף, ותהתה אם היא משוגעת, או שג'ונתן משוגע, או שאולי אסור להסתכל עליו, או משהו. ראשית הוא השליך מעליו את מקטורן הפלנל האפור, ואז התיר את הקשר בעניבה המפוספסת וזרק אותה לרצפה. אחר כך – ווייאן הסיטה את פניה הצידה – הוא יצא ממכנסי הפלנל האפורים הארוכים שלבש. אבל זה היה בסדר. מתחתיהם ג'ונתן לבש בגד גוף דומה לזה של סם, רק שעל שלו היו מעוינים כהים לאורך המכנסיים והשרוולים.

"לכל הרוחות והזמנים!" אמר כשזרק את המכנסיים על המקטורן. "הבגדים האלה מתועבים! הם דקרו אותי אפילו דרך הבגד שלי. איך אנשים ממאה עשרים סובלים אותם? או את אלה?" הוא תלש את המשקפיים מאפו ולחץ על כפתור

בחגורה שהקיפה את הבגד שלו. הבהוב נוצר מול עיניו וריצד בצורה משונה באור הכחול. כעת היה הרבה יותר קל לראות את הקפל בצד הפנימי של עפעפיו. וויאן ראתה שלסם יש קפל זהה. "יישום הראייה כל כך הרבה יותר פשוט," אמר ג'ונתן. הוא הוריד את כובע בית הספר המפוספס מראשו, וצמה ארוכה נפלה מתוכו והשתלשלה על כתפו. "הרבה יותר טוב!" הוא אמר, וזרק גם את הכובע על הרצפה. הוא שיפשף את צווארו מתחת לצמה כדי לשחרר את השיער ההדוק.

וויאן בהתה בו. היא מעולם לא ראתה בן עם שיער ארוך כל כך! למען האמת, היא משום מה חשבה שבנים נולדים עם שיער קצר מאחור ובצדדים ושרק לבנות יש שיער שצומח לאורך. אבל אורך השיער של ג'ונתן היה כפול משלה. אולי הוא סיני, והיא נחטפה למזרח הרחוק? אבל סם לא היה סיני. מי בכלל שמע על סיני ג'ינג'י?

"מי אתם?" שאלה. "איפה אנחנו?"

ג'ונתן פנה אליה ונראה יהיר מאוד וחמור סבר - ולא סיני במיוחד. "אנחנו ג'ונתן לי ווקר וסמואל לי דונגל," אמר. "שנינו בני לי. אבי הוא התמידון האלף. התמידון הוא ראש מועצת הזמן בכרונולוג, למקרה שלא היו כאלה בתקופה שלך. ואבא של סם הוא ראש סירת הזמן. לפיכך אנו סבורים שבסמכותנו לשוחח איתך. ברוך שובך. חזרת זה עתה דרך מנעול הזמן הפרטי של אבא של סם, ואת נמצאת שוב בעיר הזמן."

קרתה טעות, חשבה וויאן באומללות. ונראה שהטעות פרועה פי עשרת אלפים מכל טעות שהיא דמיינה ברכבת. היא הידקה את שפתיה. אני לא אבכה! אמרה לעצמה. "אני לא מבינה אף מילה שאתה אומר. מה זאת אומרת, ברוך שובך? איפה עיר הזמן נמצאת?"

"נו, באמת, וי-אס." ג'ונתן השעין יד אחת על הכיסא

המוזר, כמו שאנשי האינקוויזיציה עשו בסרטים שאמא העדיפה שוויויאן לא תראה. "עיר הזמן יחידה במינה. היא בנויה בחלקה קטנה של זמן ומרחב שקיימת מחוץ לזמן ולהיסטוריה. את מכירה היטב את עיר הזמן, וי-אס."

"לא נכון," אמרה ויויאן.

"כן נכון. בעלך בנה את העיר," אמר ג'ונתן, ועיניו עם הקפל בעפעף וההבהוב שמעליהן נעצו בה מבט מוזר. "אנחנו רוצים שתספרי לנו איך להעיר את פֶּאָבֶר ג'ון, וי-אס. ואם הוא לא ישן מתחת לעיר, תגידי לנו איך למצוא אותו."

"איך לי בעל!" אמרה ויויאן. "זה פשוט טירוף!"

סם, שהתנשם נשימות כבדות וחורקניות מצדה השני של ויויאן, אמר, "היא נראית נורא טיפשה. אתה חושב שנפגע לה השכל במלחמות המחשבה?"

ויויאן נאנחה והעבירה מבט מיואש על פני המשרד החשוך והמוזר. הוא באמת נמצא מחוץ לזמן? או ששניהם מטורפים? נראה לה ששניהם בטוחים שהיא איזו ויויאן סמית אחרת. אז איך היא תשכנע אותם שהיא לא?

"השכל שלה בסדר," אמר ג'ונתן בביטחון. "היא פשוט עושה את עצמה טיפשה כדי שנחשוב שטעינו." הוא רכן שוב לעבר ויויאן. "תראי, וי-אס," אמר בקול משדל. "אנחנו לא מבקשים בשביל עצמנו. זה בשביל עיר הזמן. החלקה הזאת בזמן ובחלל נשחקה כבר כמעט לגמרי. העיר תתפורר ותיעלם אם לא תספרי לנו איך למצוא את פאבר ג'ון כדי שהוא יוכל לחדש את העיר. ואם את שונאת אותו יותר מדי, את יכולה לספר לנו איפה הקיטוביות ואיך מחדשים אותן. זאת לא בקשה מוגזמת, נכון, וי-אס?"

"תפסיקו לקרוא לי וי-אס!" ויויאן כמעט צרחה. "אני

לא -"

"את דווקא כן, וי-אס," אמר ג'ונתן. "איתרו אותך מתקדמת בתוך גל כרונונים בעידן הלא-יציב הראשון. שמענו שדיברו על זה בכרונולוג. אנחנו יודעים שזאת את. אז איך מעירים את פאבר ג'ון, וי-אס?"

"אני לא יודעת!" וויאן צרחה עליה. "אני לא יודעת מי אתה חושב שאני, אבל אני לא היא! אני לא מכירה אותך ואתה לא מכיר אותי! פינו אותי מלונדון ונסעתי לדודנית מרטי בגלל המלחמה. תחזיר אותי לשם! סתם חטפת אותי!" דמעות זלגו על פניה. היא גישישה בסל הרשת כדי למצוא בו את הממחטה שלה. "וגם אתה!" הוסיפה לעבר סם. סם רכן לעברה ובחן בהתנשפות את פניה. "היא בוכה.

היא רצינית. בטעות לקחת מישהי לא נכונה." "ברור שלא!" אמר ג'ונתן בהתנשאות. אבל כשוויאן מצאה את הממחטה שלה והציצה בו מעל שוליה, היא ראתה שמתחילים לעלות בו ספקות.

וויאן התאמצה ככל יכולתה לחזק את הספקות האלה. "אף פעם לא שמעתי על פאבר ג'ון, וגם לא על עיר הזמן," אמרה, וניסתה לעצור את הבכי. "ואתם רואים שאני צעירה מדי, ולא יכול להיות לי בעל. אני אהיה בת שתים-עשרה רק קצת אחרי חג המולד. אנחנו לא בימי הביניים, אתם יודעים." סם הנהן בידענות. "זה נכון. היא פשוט ילידה רגילה של מאה עשרים," הכריז.

"אבל זיהיתי אותה!" אמר ג'ונתן. הוא חצה בעצבנות את המשרד. איזה צל שחלף על פניו המהבהבות רמו לוויאן שהוא מתחיל לחשוד שנהג בטפשות - והוא היה מהילדים האלה שיעשו הכול כדי שלא יחשבו שהם טיפשים. וויאן ידעה שהוא יחזיר אותה מיד לתחנה וינסה לשכוח ממנה, אם רק תצליח לשכנע אותו.

אז היא משכה באף וניגבה את הדמעות האחרונות, כך קיוותה, ואמרה, "אני יודעת שכתוב על התווית שלי ויויאן סמית, אבל סמית זה שם נפוץ מאוד. וגם ויויאן זה שם נפוץ מאוד. קחו לדוגמה את ויויאן לי."

הדוגמה הזאת דווקא השיגה מטרה הפוכה. ג'ונתן הסתובב ונעץ בה מבט. "איך את מכירה אותה?" שאל בחשדנות. "אני לא מכירה אותה. כלומר, היא כוכבת קולנוע, הסבירה ויויאן."

היא ראתה שזה לא אומר כלום לג'ונתן. הוא משך בכתפיו. "אפשר לעבור על החפצים שלה," הציע לסם. "אולי זה יוכיח משהו."

ויויאן רצתה לגשת אל המזוודה שלה, לשבת עליה, לחבק אל גופה את סל הרשת ולסרב בעלבון, אבל היא אמרה באומץ נואש, "תעשו מה שאתם רוצים. אבל אם לא תמצא כלום תהיה חייב להחזיר אותי לתחנה."

"אולי," אמר ג'ונתן. ויויאן היתה די בטוחה שפירושו הדבר היה שיעשה זאת. היא ניסתה לא להתמרמר יותר מדי כשג'ונתן גרר את המזוודה אל קרן אור שחדרה מבעד לחלון המשונה והתחיל לפתוח אותה במהירות. סם טיפל בסל הרשת. ויויאן פתחה אותו בשבילו על ברכיה, כי כך לא היתה צריכה לחשוב על ג'ונתן המחטט בכל תחתוני החורף החדשים שלה, ורק הצטערה שסם מתנשם בכבדות כה רבה. סם מצא קודם כול את הכריכים שלה.

"אני יכול לאכול אותם?" אמר.

"לא," אמרה ויויאן. "אני רעבה."

"אני אתן לך חצי," אמר סם, והיה ברור שהוא חושב שזאת הצעה נדיבה.

ג'ונתן נעמד. הוא החזיק את הגופייה החדשה של ויויאן.

אל מכפלת הבגד התחתון היו תפורות ביריות שאליהן היו אמורים להתחבר גרבי החורף הארוכים. "מה זה צריך להיות?" שאל, מתוך תמיהה אמיתית על מטרת הבגד. פניה של וויאן התכסו סומק לוחט. "עזוב את זה!" אמרה.

"מחוך," העלה סם השערה בפה מלא.

זמזום נשמע ממקום כלשהו בחוץ. אור נדלק והתפשט במהירות ובחדות מכל פינות החדר. הוא חשף את ג'ונתן עומד קפוא ליד החלון כשהבגד התחתון בידו האחת והסוודר הכי טוב של וויאן בידו האחרת. וויאן ראתה שההבהוב שעל עיניו כמעט לא נראה באור העז, ושהמעוינים על בגד הגוף שלו היו בצבע סגול כהה. גם סם קפא במקומו, וכריך שלישי בידו.

"מישהו בא!" לחש ג'ונתן. "בטח שמעו את הצעקות שלה."

"יש סיורים קבועים," ענה לו סם בלחישה צרודה. "אז למה לא אמרת לי? מהר!" לחש ג'ונתן. הוא דחס הכול בחזרה למזוודה ודחף את המכסה למטה. סם תפס את הסל וביחד איתו את קצה החצאית של וויאן ומשך. וויאן היתה בטוחה שמשהו מפחיד עומד להתרחש. היא הניחה לסם לגרור אותה על פני רצפת השיש ומסביב, אל מאחורי השולחן המגולף הענקי.

"צריך להתחבא!" אמר. "נו כבר!"

בתוך הקשת שיצר השולחן היה חלל עמוק, כדי שלברכי היושב מאחוריו יהיה מקום להסתובב בחופשיות והוא יוכל להגיע לשורות המתגים. סם דחף את וויאן פנימה וצלל לשם אחריה. לפני שוויאן הספיקה אפילו להתיישב כמו שצריך, ג'ונתן נדחק אף הוא אל החלל, כשהוא

גורר מאחוריו את המזוודה. בסופו של דבר ויויאן מצאה את עצמה ספק יושבת ספק שוכבת על הצד, והצליחה לראות היטב דרך הפתח שבתחתית השולחן. היא ראתה את הכריך האחרון שלה בעטיפת הנייר שלו מונח במרכז רצפת השיש, ואת התלולית של חליפת הפלנל האפורה של ג'ונתן לידו.

גם ג'ונתן ראה אותם. "איזה חרא!" הוא לחש, ואז מיהר לקחת אותם וחזר, לפני שוויויאן התאוששה מההלם למשמע ניבול הפה שפלט. "אל תשמיעי קול!" סינן באוזניה. "אם ימצאו אותנו, יכול להיות שהם אפילו יירו בך!" ויויאן העבירה מבט מפניו אל פניו של סם ולא היתה בטוחה אם להאמין לדבריו. שניהם נראו מתוחים כמו אנשים בסרטים שגנגסטרים מחפשים אחריהם עם כלי נשק. אולי לכן כל המצב נראה לווייאן לא אמיתי, כמו סרט. היא הושיטה יד ולקחה את הכריך האחרון שלה מג'ונתן לפני שידו המושטת של סם תצליח להגיע אליו. היא נגסה בו. הרגשתה השתפרה כשלעסה את הלחם שאמא מרחה עליו חמאה לנגד עיניה ואת הסרדינים שהיא עצמה עזרה לה למעוך. הטעם אמר לה שהחיים האמיתיים עדיין קיימים איפשהו.

היא עדיין אכלה כשדלת הרעישה והאור התחזק. שני זוגות מגפיים כבדים ונוקשים צעדו אל שדה הראייה שלהם על פני רצפת השיש הלכנה המעוטרת עורקים אפורים. ויויאן הביטה בהם מתחת לשולחן, רוקעים כה וכה, כשהאנשים שנעלו אותם בדקו את החדר. היא הרגישה איך ג'ונתן מתחיל לרעוד לצדה, וסם מתאמץ לנשום בשקט ופולט נחירות זערוריות, אבל היא לא האמינה שכל זה אמיתי, והמשיכה לאכול ברוגע את הכריך שלה.

"נראה לי שהכול כאן כשורה," אמר בעל זוג מגפיים אחד במלמול רועם.

"אבל יש פה משהו משונה," מילמל האחר. בעצם, הקול נשמע כמו קול של אישה. "אני מריחה דגים - סרדינים. אתה מריח סרדינים?"

ויויאן תחבה את שארית הכריך לפיה והידקה עליו את שתי כפות ידיה כדי לא לצחקק. פניו של ג'ונתן היו לבנות, והמבט היהיר התפוגג מעליהן לחלוטין. ויויאן ראתה שהוא הפך מאיש אינקוויזיציה לילד מבוהל, שיודע שהוא נמצא בצרות גדולות. סם עצר את נשימתו. פניו הפכו בהדרגה יותר ויותר אדומות, ועיניו פילבלו באימה לעבר ויויאן והכריך. היא ראתה ששניהם מבוהלים מאוד, ובכל זאת רצתה לצחוק.

"לא," אמר קול הגבר הרועם. "לא מריח כלום."
 "אז אני אאשים אותך," אמרה האישה, "אם מחר סרדין מטורף יתקיף את המנהל." שניהם צחקו. ואז האישה אמרה, "קדימה," והמגפיים התרחקו בקולות נקישה. הדלת הרעישה. אחרי זמן מה האורות התעמעמו. ברגע שזה קרה סם שיחרר את נשימתו העצורה בהתנשפות רועמת ונפל על פניו, מתנשם ומתנשף בכבדות.
 "אני מת!" הוא השתנק.

"אתה לא מת," אמר ג'ונתן. קולו הפך צווחני ורועד.
 "שתוק ושב. אנחנו חייבים לחשוב מה לעשות!"
 ויויאן ידעה שהאומץ של ג'ונתן אזל. הגיע הזמן לעמוד על שלה. "אני אגיד לך מה לעשות," אמרה. "תפתח שוב את התא הכסוף הזה, תכניס אותי לתוכו, ותשלח אותי בחזרה לתחנה כדי שאוכל לפגוש את הדודנית מרטי."
 "לא, אנחנו בשום פנים ואופן לא נעשה את זה," אמר

ג'ונתן. "אנחנו לא יכולים. אם נשתמש בו שוב זו כבר תהיה הפעם השלישית, והיא תירשם במחשב. הוא תמיד בודק את המספרים הלא-זוגיים ממילא, למקרה שסוכן יוצא והולך לאיבוד. והם יגלו שהפרנו את החוק. יעלו עלינו מיד. אנחנו ממש באמצע בניין סיירת הזמן. את לא מבינה?"